

Bånd og Brød, en Straf, som maa antages for mange af disse ikke maa være saa lidt affrækkende; navnlig siden det, efter det ny Kvindefængsels Opførelse, har vist sig muligt at hensejtte dem til Straffassonning i Enkeltcelle, saaledes at de altsaa ere alene, befinde sig i Ensomhed i den Tid, Straffen varer. Det sidste Stykke i § 3 er nødvendigt, idet det netop er for den der omtalte Overtrædelse, man hidtil har brugt som Straffemiddel at indsatte de paagældende i offentlige Huse. Regulativet af 1877 indeholder jo en hel Del Straffebestemmelser for forskellige andre Overtrædelser fra de offentlige Fruentimmers Side, men det indeholder ingen Straffebestemmelser for Overtrædelser af denne Art, og da det fra Politiets Standpunkt maa betragtes som en af de værste Uordener, at Beværtning finder Sted hos de her omtalte Fruentimmer, gaar det jo ikke an at tage dette hidtil brugte Straffemiddel bort uden at sætte noget andet i Stedet. Det vilde kun have til Følge, at dette Misbrug, som maa regnes for en af de værste Mlemper, slet ikke kan hemmes. Andet Stykke af § 3 er derfor af Bigtighed, idet det berettiger til at anvende den ovenomtalte diciplinære Straf netop i de Tilfælde, hvorom der her er Spørgsmaal. — Hvad Spørgsmaalet angaar om de offentlige Huses Ophævelse, er det et Spørgsmaal, der, som sagt, ikke ligger for, og som jeg derfor heller ikke kan finde mig foranlediget til at udtale mig videre om. En Ophævelse af de offentlige Huse kan ikke finde Sted med et Pennestrøg, der maa træde en eller anden ny Ordning i Stedet, thi ellers vilde man kun komme til endnu værre Tilstande end dem, man har. Dersom man blot indskrænkede sig til at ophæve de offentlige Huse, i Særdeleshed naar man endvidere vilde optage en Bestemmelse om, at de offentlige Fruentimmer frit kunde vælge deres Bolig, hvor de vilde, vilde det aldeles ikke føre til de offentlige Huses Ophør; de vilde sandsynligvis blive ved som hidtil, men det vilde kun føre til, at de kunde drives uden al Kontrol, og at der herved skulde opnaas nogen som helst Forbedring af Tilstandene, være sig fra et moralsk, fra et hygiejnisk eller fra den almindelige Anstændigheds Standpunkt, for maas jeg ikke at se. En simpel Ophævelse af de offentlige Huse uden andre sig dertil sluttende Foranstaltninger, vilde altsaa efter min Formening kun være til den største Skade. Der er jo selvfølgelig ingen Ting i denne Verden — heller ikke paa Lovgivningens Omraade — som staar stille; al Ting er i Bevægelse, alle Love vare kun en vis Tid

og blive derefter forandrede eller modificerede, og som Følge deraf kan det naturligvis heller ikke falde mig ind at paastaa, at Loven af 10de April 1874 skulde være urørlig til evige Tider. Loven er jo bleven vedtagen af Rigsdagen, og hvilke Betænklichkeiten den ene eller den anden end maatte have haft imod Loven i sin Tid, er det ikke desto mindre et Faktum, at den blev vedtagen næsten enstemmig i begge Ting. Den Opposition, der var imod den, har ikke givet sig noget Udtryk i mere, end at nogle ganske faa Mennesker stemte imod Loven. Men derfor er det naturligvis ikke sagt, at man ikke i Tidens Løb kan komme til andre Anskuelser med Hensyn til forskellige Punkter, og det vil ogsaa være Genstand for Overvejelse af de Myndigheder, som bestæftige sig med denne Sag. Navnlig vil man, saaledes som det er udtalt af Udvalgets Flertal, have sin Opmærksomhed henvendt paa, om der virkelig kan siges ad Erfaringens Vej at være indundmet et Grundlag for en anden Ordning, som vilde være bedre end den, der foreligger. En Ordning af disse Forhold, som man vilde være tilfreds med, om jeg maa udtrykke mig saa, kan man vistnok forud sige sig selv, vil aldrig findes. Enhver Ordning af disse Forhold vil jo ifølge deres egen Natur være forbunden med mange Mlemper, med megen Forargelse og med Fare baade fra den ene og den anden Side. Spørgsmaalet er kun, hvilken Tilstand der er værst, og at man skulde have nogen Grund til at kaste den Ordning bort, som for Ojeblikket finder Sted her — og om hvilken jeg, lige som den ærede Ordfører, vil sige, at Forholdene i denne Retning ikke ere værre her end i andre store Stæder, men snarere bedre, det kan jeg ikke erkende, saa længe man ikke kan paavise, at der foreligger nogen virkelig indvunden Erfaring andetsteds fra, for at en anden Ordning er bedre. Jeg mener ikke, at der kan være Spørgsmaal om at tage Hensyn til, at der fremkommer Forslag og Udtalelser, og heller ikke til, at der fremkommer Lovforslag andetsteds i anden Retning. Det, som det maa komme an paa, er, at disse Ting virkelig træde ud i Livet, og at der paa Grundlag af dem foretages Reformen, om hvilke man efter nogen Tids Erfaring kan sige, at de have vist sig heldige. Alt dette maa efter min Formening kræves, for at man kan tale om, at Erfaringens Vidnesbyrd andetsteds fra lærer det ene eller det andet. Man maa erindre, at man har set Eksempler paa mange Forslag, som ikke ere blevne til noget. Det gælder jo f. Eks. om det Forslag af forhenværende Professor Geh, som en af de ærede